

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Melanie Milburne

A múlt csapdájában

Therese Beharrie

Viszontlátás Afrikában

Kelly Hunter

A kurtizán

Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszoroztatni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melanie Milburne, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *Peniless Virgin to Sicilian's Bride* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© *Therese Beharrie, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *Second Chance with Her Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© *Kelly Hunter, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2026*

Eredeti címe: *Untouched Queen by Royal Command* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 134. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-147-1

A Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Melanie Milburne

A múlt csapdájában

1. FEJEZET

Frankie utoljára látogatott el a szülei házába a Comói-tó partjára. A gyönyörű kerttel körülvett, impozáns ház hamarosan egy másik család otthona lesz.

Frankie a Villa Mancini bejáratához vezető nagy lépcső alján állt, és nézte az ingatlanügynök tábláját, amelyre valaki vérvörös betűkkel felírta: „Eladó”. A gomra összeszorult. Vajon az új tulajdonos megváltoztatja a nevet, és szállodává vagy kaszinóvá alakítja át a villát? Négyszáz évig a családja tulajdonában volt – generációk éltek itt, a rokonai, az ősei.

Annyi emlék...

És aztán a blackjack iránti szenvedély elég volt ahhoz, hogy egy négyszáz éves családi örökségnek vége legyen.

Frankie mély levegőt vett, aztán lassan kifújta. Össze kell szednie magát. Az időpont nem alkalmas a pánikrohamra. Vagy a könnyekre. Hamarosan a nyilvánosság is tudomást szerez a szégyenéről. Eddig a sajtó még nem szimatolta ki a hatalmas adóssághegyet, amelyet apja hagyott rá. Frankie csak annyit árult el a nyilvánosságnak, hogy el akarja adni a villát, miután két hónapig ápolta itt halálos beteg apját, és visszatér Londonba. A sajtó bevette a hazugságot. De mennyi időbe telik, míg az apja piszkos titka napvilágra kerül?

Már látta maga előtt a címlapot: „Francesca Mancini, a gazdag örökös nő apja szerencsejáték-adósságai miatt nincstelen lett.

Hogy az apja szerencsejáték-függőségét titokban tarthassa, Frankie az utolsó pennyig kiürítette a saját bankszámláját. Az anyai örökségéből sem maradt semmi. A londoni lakását is el kellett adnia. De vajon hagyhatta volna, hogy sárba tapossák az apja hírnevét csak azért, mert élete utolsó hónapjaiban szerencsejáték-függő lett? A gyógyíthatatlan agydaganat miatt szedett gyógyszerek elhomályosították az elméjét. Nem tudta, mit csinál, és meggondolatlan tettekbe ragadtatta magát. Frankie naivitásában azt hitte, hogy a megtakarításai elegendőek lesznek az adósság törlesztésére. De gyógypedagógusi fizetéséből messze nem tudta fedezni a több millió eurós tartozást.

Kétségbeesett helyzetbe került.

Most lassan felsétált a lépcsőn. Még nem adta le a kulcsait – az ingatlanügynök nem kérte, mert az új tulajdonos csak akkor akar beköltözni, ha túl lesznek minden papírmunkán. Frankie kinyitotta az ajtót, belépett az előcsarnokba, és hirtelen megállt. Azonnal tudta, hogy nincs egyedül. A házban valami különleges energia volt érezhető, már nem tűnt hidegnek és üresnek, hanem valahogy étellel telinek.

A földszinti könyvtár ajtaja résnyire nyitva állt, és papír zizegése meg egy férfi ideges sóhaja hallatszott. Egy pillanatra Frankie azt hitte, hogy csak álmodta az apja halálát. Megkönnyebbülés öntötte el, de az érzés nem tartott sokáig. Hirtelen lépéseket hallott a könyvtár felől. Erőtéljes, határozott lépéseket. Frankie azonnal tudta, ki az.

Gabriel Salvetti kinyitotta az ajtót, és lenézett Frankie-re. Miért nem vett fel magas sarkút? A férfi százkilencvenöt centiméteréhez képest Frankie a maga százötvenkilenc centijével a balerinájában egészen aprónak érezte magát.

A tekintetük találkozott.

– Francesca. – A kurta biccentés egyszerre volt udvarias és leereszkedő.

– Mit keresel itt?

Frankie nem tudta értelmezni a férfi tekintetét. Mindig is úgy gondolta, hogy Gabriel első osztályú titkos ügynök lenne, noha a bűnöző apja és kétes hírnevű fivérei meg unokatestvérei valószínűleg nem örültek volna ennek. A szupergazdag Salvettiknél Gabriel a család fehér bárányának számított.

De miért tartózkodik a házukban? Nem volt ott az apja temetésén sem, pedig évek óta üzleti kapcsolatban álltak, és az idős ember jó barátjának tartotta.

Frankie tekintete a férfi kezében lévő papírokra esett, és a gyomra összeszorult. Nem! Nem! Nem! Gabriel nem lehet a ház új tulajdonosa. Hogyan tudná elviselni, ha az a férfi, akinek évekkal ezelőtt visszautasította a közeledését, beköltözne a családjá házába?

Gabriel kitérte a könyvtár ajtaját, és invitáló mozdulatot tett.

– Sürgősen beszélünk kell.

Frankie dacosan felemelte az állát.

– Nekünk kettőnknek semmit sem kell tennünk. Neked viszont most menned kell. – Az ajtó felé mutatott. – Azonnal!

– Először beszéljünk. Van egy javaslatom, ami érdekelhet.

A férfi nyugodtnak és higgadtan tűnt, de nem is kellett erőszakosan fellépnie, áradt belőle a hatalom aurája.

Frankie nemrég látta egy újság címlapján. A kép egy dél-amerikai tengerparton készült, és Gabriel a legújabb hódításával, egy szőke, karcsú topmodellel pózolt. Frankie az angol anyjától örökölte telt idomait, olasz apjától pedig nehezen kezelhető, sűrű haját. Soha nem volt különösebben büszke egyikre sem.

Gabriel talán nem örökölte az apja bűnöző hajlamát, de vonzó külsejét igen. Fekete haj, csokoládébarna szem, arisztokratikus orr és atletikus testalkat. Áradt belőle a magabiztosság, és szemlátomást szilárdan meg volt győződve róla, hogy egyetlen nő sem tud ellenállni neki.

És ez volt az oka, hogy Frankie a huszonegyedik születésnapján visszautasította a vacsorameghívását. Bizonyítani akarta, hogy immunis a vonzerejére. És egyértelművé tette, hogy soha többé ne merje zaklatni. Titkon azonban eltűnődött, vajon okos dolog volt-e összerúgni vele a port.

Azóta is, ha véletlenül összetalálkoztak, hidegen bánt a férfival. Mert olyan érzéseket ébresztett benne, amelyeket el akart fojtani. Érzéseket és vágyakat, amelyek belülről emésztették.

Gabriel most odament hozzá, és Frankie kényszerítette magát, hogy állja az átható pillantását. A teste úgy reagált a közelségére, mint jégzobor a tűzre. A bőre bizseregni kezdett, mintha csak az érintésére várna. A melle megfeszült...

– A legjobb akarattal sem tudom elképzelni, hogy bármi olyat mondhatnál, ami a legcsekélyebb mértékben is érdekelne.

Frankie hangja élesen csengett. Nem véletlenül kapta a „Jégkirálynő” becenevet.

Mosoly játszott a férfi ajkán, és a levegőbe emelte a papírokat.

– Megvan a megoldás a problémáidra.

– A megoldás a problémáimra? – Frankie kényszeredett nevetést hallatott. – Nem hiszem, hogy belemennék bármilyen javaslatodba.

Gabriel vállat vont.

– Csak egy ajánlat. Vagy elfogadod, vagy nem.

Frankie idegesen megnedvesítette száraz ajkait.

– Talán... pénzt akarsz kölcsönadni?

– Nem kölcsön. Ajándékba.

Volt valami Gabriel tekintetében, amitől a lány szíve hevesebben vert. Nem akarta tudni, hogy mi az, de a testét elöntötte a forróság. A férfi bársonyos hangja az enyhe olasz akcentussal mindig is ilyen hatással volt rá.

– Ajándékba? – Frankie felhúzta a szemöldökét. – Csak úgy? Biztos van valami csavar a dologban.

– Mindig van valami csavar, *cara mia*.

Bár Gabriel reggel biztosan borotválkozott, de az állán már kiütközött bostorta. Sötét szemét sűrű fekete pillák keretezték, és markáns szemöldök koronázta.

És veszélyesen közel állt hozzá. Frankie pulzusa meglódult. Ha kinyújtaná a kezét, megérinthetné a férfi széles, izmos mellkasát. Körülrajzolhatná szája

kontúrját, római orrát és a bal arcán lévő fehér heget. Gabriel sötétkék farmert, fehér pólót és szürke kasmír pulóvert viselt a késő őszi hideg ellen. A borotvaszesz kesernyés citrusillata megcsapta Frankie orrát.

Gyorsan ökölbe szorította a kezét, és hátralépett. Legszívesebben azt mondta volna, hogy bármit elfogad, csak ne kelljen a nyilvánosság előtt beismernie az apja adósságait. De a büszkesége nem engedte. Ezért jeges mosollyal nézett a férfira.

– Biztosan azért jöttél, hogy elmondd, megvetted a házat.

– Igen, megvettem. De neked adom.

– Hogy érted?

Frankie-t meglepte, hogy egyáltalán meg tudott szólani. A toroka elszorult, egyszerre érzett reményt és félelmet. Reményt, hogy megtarthatja otthonát, és félelmet, hogy nagy árat kell fizetnie érte.

Gabriel meglengette a papírokat.

– Az ügyvédem összeállított egy szerződést. De nem itt, a hideg előcsarnokban akarok beszélni erről. – Fejével a könyvtár felé bökött. – Azt javaslom, menjünk be oda, és ülj le!

Frankie szeme elkerekedett, de aztán lesütötte, és sietve elindult a könyvtár felé. Semmiképpen sem hagyhatja, hogy Gabriel észrevegye a zavarát. Az elmúlt években távol tartotta magát a tisztességtelen szándékú férfiaktól. A férfiaktól, akik a társadalmi helyzetük és a családjuk vagyona miatt trófeának tekintették. És mivel a múltban túl sok bántás érte, mindenki iránt bizalmatlan volt.

A tudatában volt, hogy Gabriel mögötte lépked, és azon tűnődött, vajon a fenekét bámulja-e. Titokban összehasonlítja az újság címlapján látott szépséggel?

Amint beléptek a könyvtárba, a férfi felé fordult, és karba fonta a kezét a melle előtt.

– Halljam!

Gabriel egy székre mutatott.

– Ülj le!

A lány megfeszítette a vállát.

– Nem fogok mindent megtenni, amit parancsolsz. Nő vagyok, nem kutya.

Gabriel végigmérte Frankie-t tetőtől talpig, aztán a szemébe nézett, mire a lány szíve kihagyott egy ütemet.

– Csak segíteni akarok, Francesca. Jobb lenne, ha nem dacolnál nekem.

Frankie ökölbe szorította a kezét. Legszívesebben letörölte volna Gabriel arcáról az arrogáns kifejezést. Szándékosan kínozza. Mivel annak idején visszatámasztotta a vacsorameghívását, most egy erkölcstelen ajánlattal akar bosszút állni rajta. Sóhajtva leült a székre, és ádáz pillantást vetett a férfira.

– Meg akarsz zsarolni, hogy feküdjek le veled?

Gabriel lazán az apja íróasztalának támaszkodott, és kinyújtotta hosszú lábait.

– A zsarolásnál kevésbé durva szót használnék, *cara*.

– Mégis mit? – Frankie kérdően felhúzta a szemöldökét. – És ne hívj *carának*.

– Szívességet akarok tenni neked.

A lány a homlokát ráncolta.

– Szívességet?

– Neked adom a házat és elég pénzt, hogy kifizethesd az apád adósságait, azzal a feltétellel, hogy hozzám jössz feleségül – magyarázta Gabriel mosolyogva.

Frankie olyan gyorsan pattant fel a székről, hogy az felborult.

– Ha... ha hozzád megyek feleségül?

– Igen. De csak egy évre.

Frankie kinyitotta a száját, de azonnal becsukta. Természetesen felháborodva vissza kellene utasítania az ajánlatot, de túlságosan csábító volt. A ház az övé maradna, és visszafizethetné az adósságokat anélkül, hogy a sajtó tudomást szerezne az apja szerencsejáték-függőségéről.

– Nem egészen értem... Miért csak egy évig akarsz házasságban élni velem?

A férfi ellökte magát az asztaltól, lehajolt, és felállította a felborult széket.

– Van valamid, amire rövid távon szükségem van.

Frankie nyelt egyet, és a háta mögött az asztal szélébe kapaszkodott, mert attól tartott, hogy a lába megadja magát.

– És... és mi lenne az? – Bosszantotta, hogy dadogott.

– A jó hírnév. A társadalmi tekintély.

– Társadalmi tekintély? – Frankie majdnem hisztérikusan felnevetett. – Tudod, mekkora káoszt hagyott maga után az apám? Milliós nagyságrendű adósságok... Aligha beszélhetünk tekintélyről.

– Ha hozzám jössz feleségül, senki sem fogja megtudni a dolgot. Most beszéltem az apád ügyvédjével. Átvállalom az összes adósságot, ha még ezen a hétvégén feleségül jössz hozzám.

2. FEJEZET

– Még ezen a hétvégén? De ma már csütörtök van, és...

– Tisztában vagy a családom rossz hírnevével, ugye? – Gabriel feszülten összepréselte az ajkait.

– Igen, de mindenki tudja, hogy te más vagy...

– Mindenki, kivéve az igazgatótanácsot, amelynek továbbra is tagja szeretnék maradni. Az apád tavaly jelölt engem, de most, hogy ő már nincs, a többiek mintha meggondolták volna magukat. Ha azonban feleségül veszem Marcos egyetlen lányát, biztosan elnyerem a bizalmukat.

– De miért... miért pont én? Végül is nem vagyunk barátok. Biztosan ismeresz más nőket, akik jó hírnévnek örvendenek.

Gabriel odaállt a lány elé. Férfiasságot és hatalmat sugárzott. Amikor ilyen közel volt hozzá, Frankie-nek emlékeztetnie kellett magát, hogy ne felejtse lélegezni. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ne bámulja a száját, és ne álmodozzon arról, milyen lenne, ha megcsókolná. És mindenekelőtt emlékeznie kell magát, hogy van büszkesége, és semmiképpen sem fogadhatja el ezt az abszurd házassági ajánlatot.

Még akkor sem, ha nagyon csábító. Egy évet odaadna a férfinak az életéből, cserébe megtarthatná a szülei házáat és visszafizethetné az adósságait...

– Várom a válaszodat, Francesca. Igen vagy nem?

A lány az apja íróasztala mögé menekült.

– Ööö... időre van szükségem, hogy átgondoljam az ajánlatodat...

Egy évig Gabriel Salvetti felesége legyen? Mindig arról álmodozott, hogy egy nap szerelemből fog férjhez menni. Ahogy annak idején az apja szerelemből vette feleségül az anyját. Az anyját, akit Frankie soha nem ismert, mert azon a napon halt meg, amikor Frankie és az ikertestvére, Roberto megszületett. A fivére halva született, és Frankie-ben újra meg újra felmerült, vajon nem ő tehet-e a halálukról. Apja soha többé nem szeretett más nőt, és nem is házasodott újra.

Frankie görcsösen kapaszkodott a bőrfotel háttámlájába.

– Miféle házasságra gondolsz...?

– Csak rajtad múlik.

– H... hogy érted?

– A házasságunk vagy csak papíron létezik, vagy normális férjként és feleségként élünk együtt. Te döntesz.

Elektromos feszültség töltötte be a szobát, és Frankie minden porcikájával érezte ezt. Idegesen végigsimította az alsó ajkát a nyelvével.

– És ha a papíron létező házasság mellett döntök, akkor keresel magadnak mást a... a szükségleteid kielégítésére?

– Nem.

A válasz meglepte Frankie-t. Gabriel harminckét éves, élete virágában van. Szinte minden héten új szeretővel mutatkozik. Frankie maga is látta a fotókat az újságokban.

– Egy egész éven át önmegtartóztatásban akarsz élni? – kérdezte megdöbbenve.

– Ha ragaszkodsz egy platói házassághoz, akkor igen. – Gabriel tekintete gúnyos volt. – És tőled természetesen ugyanezt várom el.

Frankie azon tűnődött, vajon a férfi tudja-e, hogy ő még szűz. De még az apja sem ismerte a nem létező szerelmi életét. Ez részben annak is volt köszönhető, hogy Frankie az elmúlt négy évet Londonban töltötte. A férfiakkal nem volt szerencséje. Tizenéves korában olyan keserű csalódást élt át, hogy soha többé nem vágyott romantikus kapcsolatra. Bármennyire is szeretne volna megtalálni élete párját, egyszerűen félt a közelségtől.

Ha valaki közel kerül hozzá, rájön, hogy ki is ő valójában. Egy nő, akinek a születésnapja egybeesik az édesanyja és a testvére halálának napjával...

Frankie még szorosabban markolta a karfát, és gögös mosolyt erőltetett az arcára.

– Azt hiszed, ha házasok lennénk, előbb-utóbb könyörögnék, hogy feküdj le velem?

Gabriel olyan szexi mosolyt villantott, hogy a lány térde megremegett.

– Ha megtennéd, szívesen állok rendelkezésedre.

Frankie érezte, hogy elpirul.

– Sajnálom, de én nem az a fajta nő vagyok, aki könyörög egy férfinak. De még mindig nem értem, miért teszel meg ennyi mindent, hogy segíts rajtam.

Gabriel felvett egy levélnehezéket az íróasztalról, és úgy simogatta a gömbölyű üvegfelületet, mintha egy nő melle lenne.

Frankie érezte, hogy a teste bizseregni kezd. Miért ilyen átkozottul vonzó ez a férfi?

Gabriel visszatette a levélnehezéket, és Frankie szemébe nézett.

– Az apád jó ember volt, Francesca. A karrierem elején adott nekem egy esélyt. Eleinte kissé szkeptikus volt, de igazoltam, hogy kiérdemeltem a bizalmát. – Ránézett az íróasztalon lévő papírokra, majd újra Frankie felé fordult. – Oké, az élete végén nem cselekedett túl bölcsen, de ez csak a betegségének volt köszönhető. Nem akarom, hogy az emléket bemocskolják, mert az utolsó hónapokban kicsúszott a kezéből az irányítás.

Frankie mindig irigyelte az apja és Gabriel jó kapcsolatát. Ő soha nem állt olyan közel az apjához, mint szeretne volna, és ezért magát okolta. Végül is ő volt a felelős az anyja haláláért. És miatta halt meg az a fiú is, akit az apja annyira szeretett volna. Ezzel a büntudattal élt, amióta csak az eszét tudta.

– De ha olyan jóban voltál az apámmal, miért nem jöttél el a temetésére?

Furcsa kifejezés suhant át a férfi arcán. Fájdalom és büntudat keveréke. Kezével végigsimította sűrű koromfekete haját.

– Közbejött valami váratlan esemény...

Frankie karba fonta a kezét.

– Egy szőke szexbomba bikiniben?

Gabriel összevonta a szemöldökét.

– Nem.

– Akkor mi?

– Mondjuk úgy, hogy történt valami, és én voltam az egyetlen, aki megoldhatta a problémát.

Frankie várta, hogy a férfi pontosítson, de hiába.

– Kaphatok pár nap gondolkodási időt?

– Még ma este kell a válaszod. A sajtó már szimatol, és nem tudom sokáig feltartani őket.

Frankie-t elfogta a pánik. A nyomás alatt hozott döntéseket sohasem szeretne. A házasság komoly lépés, amit alaposan meg kell fontolni. De van egyáltalán más választása? Ha nem fizeti ki hamarosan az apja adósságait, mások fogják megszenvedni.

De hogy Gabriel Salvettihez menjen feleségül?

Minden olyan gyorsan történt. Nem maradt ideje nyugodtan átgondolni a dolgot. Mérlegelni az előnyöket és a hátrányokat. Úgy érezte, mintha a falak közelednek felé, és összepréselnék. Le kellett ülnie.

Hirtelen egy meleg kéz fogta meg a karját.

– Jól vagy? – Gabriel mély hangjában aggodalom csengett. – Lélegezz nyugodtan, *cara!* – Odavezette Frankie-t egy székhez. – Ül le, és hajtsd a fejed a térdedre! – Miután a lány megfogadta a tanácsát, Gabriel megsimogatta a haját. – Így jó.

Frankie vett néhány mély lélegzetet, és megpróbált nem odafigyelni arra, milyen kellemes Gabriel érintése. Jóleső borzongás futott végig a hátán. Csak homályosan emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen közel egy férfihoz. De ez most más volt.

Gabriel más. Soha nem gondolta volna, hogy aggódni fog érte.

A férfi letérdelt elé, és megfogta a kezét.

– Jobb?

Vonzó arca olyan közel volt hozzá, hogy Frankie ismét szédülni kezdett. Megnedvesítette az ajkát, és látta, hogy a férfi a szemével követi a mozdulatát. A tekintetük találkozott, és a levegő szinte vibrált a szenvedélytől.

– Minden rendben. Csak egy kicsit megszedültem...

A férfi azonnal elengedte, felállt, és a vállára tette a kezét.

– Természetesen a javaslatom nagyon meglepő volt, de a szavamot adom, hogy nincs hátsó szándékom.

– Tegyük fel, hogy tényleg összeházasodunk, mit csinálunk, ha letelik az egy év?

– Elválunk.

Úgy hangzott, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Frankie a férfi szemébe nézett.

– De neked ebből nem lesz sok hasznod. Milliókat akarsz költeni arra, hogy egy évig eljátszd a férjemet, és mindezt csupán a jó hírnevedért?

A férfi kinézett az ablakon, így a lány csak profilból láthatta markáns arcát.

– Olvasol újságot, ugye? Akkor biztos hallottál az apámat övező legutóbbi botrányról. – A hangjában érződő keménység elárulta, mennyire szégyelli a családja bűnözői tevékenységét. – Drogokról van szó. Olaszország történelmének legnagyobb drogfogásáról. Kell még többet mondanom?

Frankie megrázta a fejét.

– Nem. Biztosan szörnyű lehet neked.

– Rohadtul szörnyű. – Gabriel megkerülte az íróasztalt, és a bőrfotel mögé állt. – Az utóbbi időben szinte lehetetlen volt működtetni a saját üzleteimet. Fontos szerződések mentek fuccsba. Olyan szerződések, amelyekben hónapokig dolgoztam. Valahányszor igazgatósági ülésre megyek, érzem a többiek idegenkedését. A te helyzeted sem éppen rózsás. Az lenne a legjobb megoldás mindkettőnk számára, ha minél előbb összeházasodnánk.

– De még ha csak papíron leszünk is házasok, az emberek elvárják majd tőlünk, hogy nyilvánosság előtt mutassunk néha gyengéd gesztusokat...

– Időnként elkerülhetetlen lesz. Ezért előre meg kell beszélünk, meddig mehetünk el.

– Ez olyan... üzletiesen hangzik.

– Ha problémával állunk szemben, nem hagyhatjuk, hogy az érzelmeink vezzessenek. – Gabriel türelmetlenül dobolt az ujjával a szék karfáján. – Ezzel el is jutottunk az első szabályhoz, amit feltétlenül be kell tartanod.

– Mi lenn az?

– Ne szeress belém! – mondta a férfi határozottan.

Frankie úgy ugrott fel a székéről, mintha megégette volna magát.

– Tessék? Ne szeressek beléd? – A mutatóujjával Gabriel felé bökött. – És mi van, ha te szeretsz belém?

A férfi állán megfeszültek az izmok, a tekintete hideg és kemény lett.

– Ne vedd zokon, de ez fölöttébb valószínűtlen.

Frankie dühös hangot adott ki, bár a szíve elszorult. Vajon igazak a félelmei? Soha nem fog beleszeretni egyetlen férfi sem?

– Tudod, miért neheztelek rád igazán? Elég kétségbeesettnek tartasz ahhoz, hogy elfogadjam az örült javaslatodat.

Gabriel odatolta eléje az asztalon lévő papírokat.

– A szerződésben az áll, hogy a ház a tiéd lesz, amint összeházasodtunk. Utána elrepülünk Franciaországba nászútra, hogy hiteles legyen az alakításunk.

Nászút? Frankie kézbe vette a szerződést, és figyelmesen elolvasta. Amikor végzett, visszatette az asztalra.

– Egy dolog még mindig nem világos számomra. Miért akarsz feleségül venni egy nőt, akit soha nem fogsz szeretni?

– Hidd el, mindkettőnknek az a legjobb, ha nem keverjük bele az érzelmeiket! – Gabriel mosolygott. – Ha tényleg összeházasodunk, ezt feltétlenül foglaljuk írásba. Ehhez ragaszkodom.

Frankie felemelte a kezét.

– Lassan, lassan! Még nem is egyeztem bele...

– De bele fogsz, *cara*. Túl sok minden forog kockán.

Frankie lassan kifújta a visszatartott levegőt, de nem nézett Gabrielre.

– Nyilvánvalóan nincs más választásom...

– Nézz rám, Francesca!

A lány a kifürkészhetetlen sötét szempárba meredt. A férfi a mutatóujjával végigsimította az arcát. Az érintéstől Frankie bőre bizseregni kezdett.

– Én segítek neked, te pedig nekem. Ennyi az egész.

A lány elhúzta a fejét, és demonstratív mozdulattal megdörgölte az arcát.

– Oké, nekem is van egy szabályom. Ne érj hozzám, ha nem kérem!

– Észszerűen hangzik. De előállhat olyan helyzet, amikor furcsán nézne ki, ha előbb engedélyt kérnék, nem?